

[Ib Christensen]

efter at partiet i årevis sammen med socialdemokratiet har forringet grundbeskatningen på alle mulige områder, sidst den amtskommunale grundskyld. Det er da godt, at man har en principiel velvilje, men man har altså ikke noget at have den i, for man fører den modsatte politik. Man forhøjer momsen og forhøjer skatten på arbejde og forringer beskatningen på jord. Den afgift på værdistigning, man snakker om, er jo blevet udsat endnu en gang.

Så har jeg også en bemærkning til hr. Ellemann-Jensen, der siger, at der er ingen aftaler mellem regeringspartierne om de nu indefrosne indbetalte dyrtidsportioner i ATP-fonden, og han siger videre, at venstre ikke ønsker at medvirke til etablering af en central fond. Jeg synes i og for sig, at denne diskussion mellem hr. Ellemann-Jensen og hr. Poul Schlüter er ret illusorisk, for sagen er jo den, at hr. Poul Schlüter medvirkede til at lave den centrale fond, og hr. Ellemann-Jensen medvirker til at fortsætte den centrale fond, for den findes jo i form af ATP. Der står her: ATP-fonden. Jeg står her med Børsen fra onsdag den 21. marts, hvor hr. Thomas Nielsen er citeret for følgende:

»ATP-pengene er vores penge alene, og derfor er det kun rimeligt, at vi får indflydelse på, hvordan de skal bruges. Vi skal sørge for, at disse penge bliver investeret til gavn for erhvervslivet. I dag kan ATP kun investere i børsnoterede selskaber, men også andre virksomheder bør kunne få hjælp, siger Thomas Nielsen.«

Det vil med andre ord sige, at man gør det mere bredt og forøger mulighederne for ATP-fonden for at investere i erhvervslivet, investere i beskæftigelse, som man kalder det. Det centrale fond, det er altså med andre ord noget, man har. Derfor er denne diskussion mellem hr. Ellemann-Jensen og hr. Poul Schlüter egentlig ret så illusorisk. Den centrale fond skal altså blot have nogle øgede beføjelser.

Så har jeg et spørgsmål til handelsministeren, der nu i modsætning til i middags kan være til stede. Det spørgsmål vedrører en artikel i samme udmærkede dagblad, Børsen, fra onsdag den 21. marts, hvori det oplyses, at regeringen netop har fået et nyt notat, som forudser, at oliepriserne vil stige langt mere, end man hidtil har skønnet. Dette bekræftes af en udtalelse af hr. Ellemann-Jensen i sam-

me artikel, hvor han siger, at regeringen netop har fået nye vurderinger om prisstigninger på olie, som ser foruroligende ud.

Det vil med andre ord sige, at der i en eller anden form er tilgået regeringen nogle oplysninger om øgede olieprisstigninger. Da det jo ligger klart for dagen, at hvis forudsætningerne for regeringens hidtidige økonomiske politik og betalingsbalanceskøn vælder – og det tyder alt på at de i realiteten gør – så er det af værdi at få disse oplysninger frem hurtigst muligt. Jeg beder derfor handelsministeren offentliggøre disse foruroligende oplysninger, som jo betyder vældig meget for vores betalingsbalancemæssige forhold, og som formentlig også kan betyde meget for regeringens overvejelser om kommentar – måske snart kommende – finanspolitisk stramning i form af momsforhøjelser, eller hvad der nu kan blive tale om.

Jeg skal afslutningsvis komme med en bemærkning til statsministeren, der bebrejdede nogle partier, at de havde udtalt kategorisk allerede her ved førstebehandlingen, at de vil stemme imod. Da mit parti er et af dem, så vil jeg opsummerende sige, at når vi allerede nu kan sige, at vi stemmer imod, så er der fire grunde hertil.

For det første er der tale om et overgreb, et indgreb, en total tilsidesættelse af den frie forhandlingsret. Vi accepterer ikke, at det sker, hverken på det private eller på det offentlige arbejdsmarked, og på store dele af det private og på hele det offentlige arbejdsmarked har der i hvert fald ifølge lønmodtagersiden ikke været ført reelle forhandlinger på noget tidspunkt.

For det andet er indgrebet ensidigt. Det er lønpolitik og intet andet, der er tale om. Alle de andre ting, jeg her har nævnt, har man overhovedet ikke med. Det er ikke antydning af helhedspolitik, endsige helhedsløsning.

For det tredje tyder alt på, at den lønpolitik, man fører, endog er økonomisk dyr for samfundet, for meget tyder på, at hvis man havde ladet arbejdsmarkedets parter selv tage ansvaret for egne anliggender, så havde man for det første fået en løsning, som de ville acceptere, fordi de selv havde taget ansvaret, og for det andet havde man formentlig fået en samfundsøkonomisk billigere løsning end den, man nu har fået.

For det fjerde medfører denne dyre løsning formentlig i forening med olieprispro-